

KVIETOK

Alica Bartková

Richard Lunter - KICOM

KVIETOK

Alica Bartková

Vydavateľ Richard Lunter - KICOM

Alica Bartková (1982) je autorka románov Pachuť slov, Šťastné konce, nešťastný svet, Veľká vlna, Kniha nepokoja, Návrat, Rozdvojenie, Trhlina, Zabijaci, Ranný lov, detektívky Piková sedma, a zbierky poviedok Snesiteľná ťžkosť bytí, ktoré jej od roku 2013 vyšli v troch slovenských, a jednom českom vydavateľstve.

Tento rok 2016 jej vo vydavateľstve Richard Lunter - KICOM vychádza zbierka poviedok Vred a detektívka Kvietok.

Text: Alica Bartková

Zalomenie: Zdeno Brontvay, PaedDr.

Korekcie: Jana Burdová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM

Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihana.sk

info@knihana.sk

Vydanie prvé. 2016

ISBN 978-80-89780-12-9

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

I.

Pozerá sa do slnka cez dieru v streche. Striedavo sa ukazuje a mizne za putujúcimi oblakmi. Leží na povale starého domu, na drevenej dlážke, z ktorej sem-tam vytrčajú uvoľnené klince. Tento dom pozná veľmi dobre. Je najbližší k ich domu a ešte ošarpanejší ako ten ich. Naokolo sú iba stromy a zarastený úzky chodník stúpajúci do lesa. Nik tu nebýval odkedy si pamätá a čuduje sa, že ešte vôbec stojí. Keď bol dieťa, zvykol sa tu s bratmi hrať na skrývačku, na vojakov, na zločincov na úteku... Niekoľkokrát tu spadol, narazil si koleno, zodral si kožu, porezal sa na klinci. Nikomu to neprekážalo. Aj do slnka sa pozerali, keď boli malí, práve tak, ako to robí teraz. Pretekali sa, kto vydrží najdlhšie, a potom ich všetkých boleli hlavy. Až neskôr zistili, že sa to nemá, lebo sa tým poškodzuje zrak.

Vzadu na hlave cíti bolesť. Nadvihne ju, bolí ho aj krk, siahne si tam rukou a ucíti vlhkosť. Pozrie sa na zakrvavenú ruku a chápe čoraz menej. Spadol na hlavu alebo ho niekto omráčil? Ako sa sem dostal? Nie si je istý, ale vedľa seba niekoho začul. Obzrie sa doľava a zbadá nejakú mladú ženu. Dievča. A vedľa nej je ďalšia osoba. Muž. Dievča akoby spalo, nie je mŕtve, lebo vidieť, ako sa jej dvíha a klesá hrudník, ale na mužovi vedľa nej nevidieť známky života. Čo to má, dofrasa, znamenať?!

Na tvári sa mu mihne tieň - pod strechou preletel netopier. Vždy tu boli netopiere, len nikdy nelietali cez deň. Iba v noci. Chodili ich pozorovať a pritom sa báli, že sa im dostanú do vlasov. Neskôr však prišli na to, že sú to iba hlúpe povery. Musí sa odtiaľto dostať.

„Čo to má znamenať?!“ skríkne. Nik neodpovedá, iba vzápätí ďalší netopier preťal slnečné lúče. A ďalší a ďalší... Pozrie sa ešte raz doľava a zistí, že sa zdola od schodov dymí. Odrazu sa hore derie celkom veľký kúdol dymu. Ako to, že si to nevšimol skôr?! Všetky otázky, aj vysvetlenia sú teraz zbytočné, treba sa dostať von čo najskôr. Zo všetkých síl sa ubolene posadí, pričom mu v hlave treští ako nikdy predtým, načiahne sa za dievčaťom, zamyká jej ramenom, skričí: „Hej, musíme odtiaľto preč!“

Dievča sa začína preberať, no je priveľmi malátne, aby si dokázalo uvedomiť situáciu.

Peter sa postaví, pokúša sa prebrať aj neznámeho muža, no márne. Skontroluje mu pulz, ale nič necíti. Nemá čas. Vyzlečie si tričko, dá si ho pred ústa a v kúdole dymu zide schodmi, kde napriek tričku na tvári zacíti benzín. Hneď pod schody však už siahajú plamene, prejsť cez ne sa nedá, v momente mu teda napadne, že musia vyjsť cez strechu. Dom, v ktorom sú, sa našťastie nachádza v šikmom teréne, takže jeho šindľová strecha sa zozadu takmer dotýka zeme. Z celej sily kopne do starých šindľov, spráchnivené drevo len tak odletí, vykope dosť veľký otvor na to, aby mohli tade prejsť. Plamene už siahajú hore, schody poliate benzínom zhoreli ako fakľa. Dievča stále nie je schopné pohybu, vydáva iba nesúhlasné zvuky, muž vedľa nej sa nehýbe vôbec.

Je v situácii, keď sú mu priority úplne jasné. Chce zachrániť obidvoch, no asi to nepôjde. Muž s najväčšou pravdepodobnosťou už aj tak nežije. Musí preto cez otvor v streche dostať aspoň dievča. Pokúsi sa ju postaviť, stáť nevládze, zoberie ju teda na ruky, najprv vyhodí von ju, potom prejde sám.

Posadí sa na trávu, rozkašle sa a pozrie na dievča. Nemôže mať viac ako pätnásť. V živote ju nevidel. Nechápe, ako sa ocitla vedľa neho, ani ten muž, ani ako a prečo sa

sem dostali. Z domu sa dymí z dvoch otvorov - jedna diera v streche už bola, druhú vykopal on. V dyme z nich vylietavajú netopiere. Dnu je už tak nadymené, že by nevidel, kam stúpa. Záchrana toho muža je teda nemysliteľná.

Dievča začína mrmlať niečo nezrozumiteľné. „Čo hovoríš?“ spýta sa.

„Ehmmm.“ Nič nerozumie.

„Ako sa voláš?“

„Emm.“

Takto to nepôjde. Musia ísť ďalej od domu. Pomôže jej posadiť sa, dievča sa rozkašle, lapá po dychu, o chvíľu to prejde a z hrdla sa jej vyderie: „Oco!“

„Nie, ja nie som tvoj otec,“ povie Peter.

„Nie! Oco!“

Pomaly mu začína dochádzať. „Ten muž vedľa nás bol tvoj otec?“

„Kde je?“

Čo má na to povedať? Je mi ľúto, ale asi už bol mŕtvy, a teraz mu už tak či tak niet pomoci. „Ja... je mi to ľúto.“

Dievča naňho nechápavo pozerá, potom sa jej tvár zmení v úzkostnú grimasu a z hrdla jej vyjde kvílenie. Na toto nie je čas. Plamene už začínajú pohlcovať aj strechu a z domu sála horúčava.

„Musíme odtiaľto preč!“ Chytí dievča pod pazuchu, najskôr sa vzpiera, potom poslúchne a spoločne sa odtackajú ďalej. Sadnú si na trávu a bez slov pozorujú rastúce plamene.

***

II.

Prešla cez kuchyňu s pivom v ruke, na sebe len spodný diel tigrovaných bikín, napila sa z plechovky a odgrgla si. Je doma sama, môže si robiť, čo sa jej zachce. Načiahla sa po ovládač a pustila *Vitamin C* od Can. Vždy má chuť pri ňom tancovať, ale nikdy to nerobí. Teraz jej v tom nebránia žiadne pohľady, tak môže. Postaví sa, začne krúžiť bokmi, húpať sa, rukami mávať vo vzduchu... až sa zadýcha, sadne si a nachvíľu si sama pred sebou pripadá trápne. Vždy chcela mať dom iba pre seba, chodiť nahá, počúvať hudbu na plný výkon a jesť čokoládu od rána do večera. Ale keď to konečne môže robiť, nejako to nejde.

Dopije pivo, vybehne hore do spálne a oblečie si tričko a rifle. Pozrie sa na seba do zrkadla pri skrini, našuchorí ryšavé, kučeravé vlasy a vzápätí si ich stiahne do uzla. Čo bude dnes robiť? Nikdy by jej nenapadlo, že keď nebude mať nič na práci, mohla by sa aj nudiť. Odrazu jej poje-danie zmrzliny a čokolády a chodenie nahej po byte pri hlasnej hudbe nepripadá až také super. Začali sa jesenné prázdniny, všetci kamoši dnes niečo majú, rodičia sú na služobnej ceste, brat chodí na výšku v inom meste a učí sa na skúšku (to je jeho oficiálna verzia, ale podľa nej sa fláka niekde s frajerkou). Kedysi sa s bratom neznášali, dokonca ho ako päťročná tresla po hlave panvicou, a on ju zase ťahal za vlasy vždy, keď to nevideli rodičia, ale postupne si k sebe našli cestu. Teraz, keď už nebýva doma, jej chýba.

Odrazu nevie, čo so sebou. Možno by to chcelo niekam vyraziť. Nikdy vlastne nebola v celom okolí ich domu, na vysoký kopec za mestom ju rodičia nikdy nezobrali, aj keď to vždy chcela. Keď bola ešte mladšia, párkrát sa tam roz-

hodli ísť s kamarátkami, no nakoniec z toho vždy zišlo. Teraz je v treťom ročníku na strednej, a do tejto chvíle na to už ani nepomyslela. Mala by tam ísť. Na tričko si oblečie zelenú mikinu, zo skrine vyberie ruksak a v kuchyni doňho nahádže všetko potrebné – fľašu s vodou, sendvič, čokoládovú tyčinku, vreckovky a mobil. Obuje si bratove staré turistické topánky, lebo ona má len tenisky na behanie, aj keď behať vôbec nechodí, a potom celý rad topánok vhodných len na chôdzu po asfalte a naleštených podlahách nákupných centier. Na oči si dá slnečné okuliare a môže vyraziť.

Zabuchne dvere domu v radovej zástavbe takmer na zrnko cementu rovnakých domov, zavrie bránu a vydá sa po chodníku popri nich. Jediné, čo sa na nich líši, sú bráničky pred nimi. Oni ju majú hnedú, pôvodnú farbu roky premaľúvajú, keď už opadáva, no susedia ich majú zelené, sivé, modré, čierne... dokonca si jeden sused dal spraviť namiesto obyčajnej bránu s ornamentmi, je väčšia, kovaná a záviný na nej siahajú vysoko nad výšku múrika o ktorý je pripevnená, takže to pôsobí akurát trápne. Pri každom druhom dome je nejaký pes, občas na ňu niektorý zašteká, ale väčšinou len podídu k bráne, vyskočia na ňu prednými labkami a zavrčia chvostom, lebo ju poznajú a chcú sa hrať. Aj oni raz mali psa – vlčiaka, ale rodičia ho nedali zaočkovať, tak dostal črevné parazity a do roka zdochol. Potom už nijakého nemali, a aj keď má psov rada, už by ani nijakého nechcela. Keď vidí susedov, ako pobehujú po ulici so svojimi psami a vrecúškami na ich výkaly, či prší, sneží, alebo páli slnko, pripadajú jej komicky, a ona je vždy rada, že sa na nich iba pozerá z pohodlia. Od jedného z domov sa ozve krik dieťaťa. A vzápätí ďalších dvoch, alebo troch. Ich mama je s nimi doma na materskej, pretože ich majú už šesť. Vlastne bola tehotná, odkedy si pamätá, a inak ako s dieťaťom na rukách, a druhom v bruchu, si ju

ani nevie predstaviť. Čuduje sa, že jej z toho ešte nepre- skočilo. Nebola by prekvapená, keby ich raz všetky poza- bījala, a potom seba, tak, ako to občas vidno v správach z Ameriky. Jediný z ulice, o ktorom susedia veľa nevedia, je starší pán, čo býva sám, a takmer nevychádza z domu. Hovorí sa, že tragicky prišiel o ženu a dve deti, ale ďalšie jazyky tvrdia, že je to bývalý trestanec, ale nik nevie, za čo sedel. Jej je to v podstate úplne jedno, a to, že nevychádza z domu, mu celkom schvaľuje. Ak má pocit, že tento svet za veľa nestojí (čo je niekedy aj pochopiteľné), načo by vychádzal z domu? Prejde ešte popri ďalších piatich do- moch z oboch strán cesty, popri benzínovej pumpe, po- pri úzkom poli, až sa cesta začne mierne dvíhať smerom ku kopcu. Chodník nevyzerá veľmi vyšliapane, ani veľmi bezpečne. Asi sa sem veľa ľudí nehrnie. Sem-tam ho kríži chrapaždie, plastové fľaše, plechovky či ligotavé vrecúška od čipsov. Až teraz jej príde na um, že v kroví, alebo za stromami by pokojne mohol číhať nejaký psychopat proti ktorému by nemala šancu ubrániť sa. Rýchlo sa preto po- obzerá a pridá do kroku.

Asi po desiatich minútach rýchleho kroku čoraz str- mším kopcom je dosť zadychčaná. Zastane, otvorí ruksak s fľašou a napije sa vody. Vtom jej takmer zabehne, pre- tože vedľa nej sa ozve nečakaný zvuk. A potom ešte raz. Vedľa nej, spoza kríkov sa vynorí ovca. Obzrie sa zmätene okolo seba, vyzerá to, že je v najbližšom okolí jediná. A ne- spomína si, že by tu niekedy bol salaš. Nie, určite tu žiadny nie je. Tak čo tu, dofrasa, robí tá ovca? Na jej počudovanie k nej ovca podíde, akoby si vyžadovala pozornosť, je pri nej na dotyk. Zabečí a asi čaká, že vyrieši jej život. Určite sa niekomu stratila. Možno je tu nablízku nejaký chovateľ, ktorý nechová stádo, ale iba zopár, alebo dokonca iba túto jednu. Nevie, čo s ňou, no vie, že ju tu nemôže nechať iba tak. Načiahne k nej ruku, ale urobí krok späť. Čo môže ro-

biť? Pohne sa ďalej, a po niekoľkých krokoch ide zviera za ňou. Prejde asi päťdesiat metrov, počas ktorých sa obzerá – stále ide za ňou. Naokolo však stále nevidí nikoho, komu by chýbala. Ak za ňou pôjde až domov, tak by si ju možno aj nechala. No čo by na to povedali rodičia? Prišli by domov a privítalo by ich bečanie. Asi by jej to ihneď zatrhli.

Po ďalších dvesto metroch je ovca stále za ňou. V diaľke však uvidí akúsi budovu. Je pri nej zaparkované auto, ktoré zrejme prišlo z opačnej strany, pretože po teréne, po akom išla ona, by sa tam nedostalo. Ovca odrazu zmení smer a zabočí k budove. Asi prišla odtiaľ. Ťažko povedať, či tam niekto býva, lebo obohnané drôteným plotom to vyzerá ako nejaký sklad, alebo chata. Prestane sa o ovcu zaujímať a ide ďalej s cieľom nájsť si čo najlepší výhľad na mesto.

***

III.

Tom Cruise sa usmieva. Ukazuje rad veľkých zubov svetu vo filme s názvom *Zatiaľ spolu, zatiaľ nažive*. Popis žánru je Akčný / Komédia / Dobrodružný / Thriller / Romantický. Ako thriller sa jej to nezdá, ako akčný film tiež nie, ani romantický ani dobrodružný. Jediné, čo jej k nemu sedí, je komédia. Vlastne, v poslednom čase má pocit, že každý film, na ktorý sa pozerá, je komédia. Aj keď je opísaný ako horor či thriller. Ale to je asi iba jej skepticizmom a zmyslom pre čierny humor.

Tom Cruise narazil na letisku do Cameron Diazovej, a potom zase. Zovrela voda na čaj, vstane teda od televízora a ide si ho zaliať. Pozrie si prijaté esemesky, nechce sa jej odpovedať, hrnček s čajom položí na stolík pred televízor, ktorý vyberala asi dva mesiace, pretože buď boli všetky predražené, alebo škaredé, alebo oboje. Trvalo dva mesiace, kým našla celkom obstojný. Tom Cruise zatiaľ zabil všetkých v lietadle, okrem Cameron Diazovej. Teraz preberal kontrolu nad letom a pristál v akomsi poli.

Barbora Dvorská vyštudovala Policajnú akadémiu a hneď nato ju preložili do takej riti, kde ľudia nahlasovali akurát to, že im sused ukradol sliepku, alebo že z obchodu zmizol balíček čipsov. Pravidelne za ňou chodila žena oznámiť, že ju manžel bije – ukazovala otlčené hánky (akoby niekoho bila ona), červené fľaky na krku (ako po cucfleku) a malé škrabance, ktoré akoby si spôsobila sama. Keď uvidela jej manžela, ktorý nemal asi ani päťdesiat kíl, nižšiu zhrbenú postavu a prívetivý výraz, usúdila, že by bol sotva schopný niekoho biť. Keď ho viedli v pútách a kolega naňho zreval, jeho žena zrevala na nich, že

čo si to voči jej mužovi dovoľuje. Bolo to ako keď niekto iný udrie násilníkovo dieťa. Násilník mu div neodhrýzne hlavu, pretože podľa jeho mienky ho môže fackať jedine on. A týmto dvom sa pridala celá zbierka podobných prípadov. Teraz je konečne vo väčšom meste, kde to nie je o nič lepšie, ale aspoň je tu viac akcie. Do svojho malého bytu sa nasťahovala asi pred štyrmi rokmi a stále má veci v škatuliach. Stihla si ich vybaľiť len niekoľko a ostatné, ukrývajúce nie až tak potrebné veci, sa jej vybaľovať nechce. Vie, že tam tie veci sú, vie presne kde čo má, ale môže to počkať. Je pravda, sama si to niekedy vyčíta, že má veľa nepotrebných vecí. Ako napríklad prívesok, na ktorý sa práve pozerá. Kostlivec visí na stene, ani sa nehne. Malý prívesok kúpený v novinovom stánku na rohu ulice si kúpila sama, ani vlastne nevie prečo. Občas si kúpi nejakú nepotrebnú vec, ktorá sa jej navyše ani veľmi nepáči. Asi to má po svojej mame, ktorá takýchto nepotrebných maličkostí nakúpila za svoj život neúrekom, až to u nich napokon vyzeralo ako na strelnici. Občas však vyhrala racionálna stránka a niekoľkokrát všetko zvesila zo stien, povyberala z políc, vitrín... skrátka preriedila na minimum a niekomu tie veci dala alebo vyhodila. Barbora toho nemá až tak veľa, ale predsa... už sa to zbiera. Čierny prívesok v tvare kostlivca vlastne ani nevyzerá ako ľudská kostra, je iba akási štylizovaná a trochu gýčová, ale aj tak sa na ňu rada pozerá. Visí na stene už dobré dva roky a ani jej nenapadlo ho zvesiť.

Prepne kanál a Tom Cruise hovorí v akejsi televíznej talkshow, že natočil nový film. A pridáva vtipnú históriu. Dnes má naňho naozaj šťastie. Moderátorka vyzerá ako bábika Barbie – rovné blond vlasy, súmerná, dokonale nalíčená tvár, štíhla, určite vysoká. Pritom ju, pretože sa volá Barbora, prezývajú Barbie už od detstva, aj keď je takmer jej opak. Je nízka, vždy mala tmavé krátke

vlasy a jej tvár (aj keď sa nedá povedať, že je škaredá), nie je stelesnená dokonalosť. Dokonca aj nos má trochu nakrivo a cez obočie jazvu – následok pádu z kolobežky v detstve. Barbie ju volali spolužiaci od základnej školy až po vysokú, volali ju tak v predošlej práci a volajú ju tak kolegovia aj teraz. Vždy to neznášala, vždy im to povedala, napriek tomu ju tak stále nazývajú. Zdalo by sa, že si už na to zvykla, ale nestalo sa tak. Lezie jej to na nervy čoraz viac.

Ľahne si na sedačku, pod hlavu si dá vankúš a už takmer nevníma, čo vysielajú. Je to vlastne úplne jedno, hlavne že aspoň nachvíľu dostane z hlavy obraz obhoreného tela, ktorý dnes videla v práci. Pri práci kriminalistky sú také veci bežné, ale nikdy si na to nezvykne. Tento prípad je o to horší, že absolútne v ňom nevidí zmysel. Nevie, prečo by niekto ťahal na povalu troch ľudí – otca, dcéru a muža, ktorý s nimi, zdá sa, nemá nič spoločné. A potom by podpálil dom. Otec zomrel, zvyšní dvaja prežili. Dcéra vypovedala, že ich s otcom zastavil akýsi muž priamo na ceste. Vraj netuší, kto by to mohol byť, ani kto by im chcel ublížiť, lebo jej otec vraj s nikým problémy nemal. Dievča je tínedžerka, ten druhý muž je o niečo starší, celkom fešák, a vôbec si vraj nespomína, ako sa na povalu dostal. No neverí mu, sama nevie prečo, ale má pocit, že predstiera. Možno ani nie v tomto prípade, ale v niečom inom určite. Má na to nos. Zobrali z nich všetky výtery a stery, všetko, kde by mohla byť nejaká stopa, ale dopredu vie, že zbytočne. A pochybuje, že obhorené telo otca dievčaťa im niečo objasní. Keby mali aspoň malú vôdzku, nejakú mizivú stopu, ktorá by ich kamsi nasmerovala! Ale zdá sa, že nemajú absolútne nič. Jediné, čím si je takmer istá, je, že vyniesť telá na povalu toho domu chcelo buď poriadnu silu – ale ani si nevie predstaviť človeka, ktorý by vyniesol otca dievčaťa s váhou sto kíľ po strmých schodoch sám –

alebo páchatelia boli viacerí. Skôr však to druhé. Aj keď sa snaží odreagovať, stále jej to behá v hlave. Vie, že to bude mať na mysli, nech bude robiť čokoľvek, kým sa ten prípad nevyrieši.

***

IV.

Nevie ako dlho sa pozerajú na horiaci dom. Bez slova. So zmetenou mysl'ou. Už dávno si skontroloval vrecká, chýba mu mobil. Dievčaťu tiež. Tu na kopci nie je nik, kto by prišiel uhasiť oheň. Z mesta určite vidieť dym, no hasičské auto sem vyjde iba ťažko. Možno dokonca pošlú vrtuľník. Toľko pozornosti tento kopec nikdy nemal.

„Ako sme sa sem dostali?“ prehovorí odrazu dievča.

„Neviem. Na nič si nepamätám.“

„Ja tiež nie.“

„Na čo si spomínaš naposledy?“

„Ja... bola som s otcom v aute,“ povie a zase prepadne plaču.

„A potom?“

Utrie si slzy a pretrie oči. „Potom nás niekto vytlačil z cesty a donútil vystúpiť.“

„Kto?“

„Neviem. Nikdy som ho nevidela.“

„Ako vyzeral?“

„Nespomínam si.“

Odrazu dostal chuť dostať to z nej násilím, ale uvedomil si, že práve prišla o otca, že skoro sama prišla o život, že je možno ešte viac zmätená ako on.

„Ako sa voláš?“

„Tamara.“

„Ja som Peter,“ podá jej ruku, až teraz si všimne, že ju má od krvi. Musel sa porezať, keď preliezal cez strechu.

„Ďakujem, že si ma zachránil.“

„Je mi ľúto tvojho otca, no nemohol som už nič robiť.“

V chvíli ticha mu na stotinu sekundy príde na um, prečo otec s bratmi nezavolali hasičov, veď dym a plamene musia vidieť až od ich domu. Po chvíli si však uvedomí, že sú preč a prídu až večer. Doma možno nájde nejaký starý mobil, z ktorého zavolá.

„Pod', musíme zavolať hasičov a políciu.“ Dievča sa poslušne postaví a nasleduje ho.

„Kam ideme?“

„Bývam tamto,“ ukáže na dom.

„Ty tam bývaš?“ spýta sa zarazene, pretože musí uznať, ich dom nevyzerá nijako vábne.

„Vlastne už nie, ale býva tu môj otec s bratmi.“

„Ja som tu raz bola. Tá ovca, ktorá išla za mnou, bola vaša?“

„To ty si ju našla? Bali sme sa, že ju už nenájdeme.“

Kým prídu k domu, nad hlavami sa im objaví helikoptéra. Predsa len sa našiel človek, ktorý bol natoľko príčetný a zavolať hasičov. A tí si zrejme uvedomili, že v takomto teréne sa plamene nedajú uhasiť inak ako postrekom z helikoptéry. Polícia je už možno tiež na ceste, aj tak tam však zavolá.

Do domu sa dostanú oknom, ktoré zase brat zabudol zatvoriť a pustí sa do hľadania telefónu. Jeden nájde v bratovej skrini plnej harabúrd, pripojí ho na nabíjanie, tipol si pin kód: jeden jeden jeden jeden – debilnejší už byť nemôže, ale vedel, že jeho bratovi by iný neprišiel na um, a keby aj, hneď by ho zabudol. Vytočil číslo polície a povedal, čo sa stalo, aj to, že vlastne nevie, čo sa stalo.

***

V.

Je sendvič a pozerá sa na mesto. Z takejto perspektívy ho nikdy nevidela. Naozaj stálo za to, aby sem šla. Odloží sendvič so syrom a vajcom zabalený vo vreckovke na trávku, vytiahne mobil a odfotí si mesto z diaľky. Spoznáva budovy obchodných centier, hypermarkety, paneláky... spoznáva budovy, v ktorých bola už veľakrát, pozná ich dobre, no odtiaľto sa jej zdajú iné. Je to ako keď v blízkom človeku objavíte neznámu stránku. Odfotí si ho ešte raz a opäť si odhryzne zo sendviča. Pripravila ho mama predtým ako s otcom odišli, spravila ich asi desať, chladničku napratala aj všeličím iným, dokonca spravila aj sviečkovú, ktorú aj tak nebude jesť, pretože ju nemá rada. Vždy ju jedla iba preto, lebo mama si myslela, že sviečkovú má rada, aj preto, lebo to jedlo majú radi asi všetci okrem nej. Vždy mala tendenciu radšej sa prispôbiť väčšine ako by sa mala hádať, alebo rázne presadzovať svoj názor. Vie, že je to zbabelé, ale vždy si povie, že raz na to príde čas – raz si začne presadzovať svoje.

Doje sendvič a vreckovku hodí do ruksaka – nie je predsa hulvát. Aj keď vreckovka by sa v prírode rozložila pomerne rýchlo – oproti všetkým tým plastovým, či sklenným fľašiam a lesklým obalom, čo videla cestou.

V blízkom okolí je okrem tej čudnej stavby, kde išla ovca, už iba jeden ošarpaný dom. Musí byť poriadne starý, pretože netuší, kto by si postavil dom tak ďaleko od centra a v takom nedostupnom teréne. Navyše tak aj vyzera. Omietka je dávno preč, a možno ju ani nikdy nemal, v holých stenách z kameňa sú namiesto okien diery od-

haľujúce tmavý interiér. Na chvíľu jej prišlo na um, že sa tam pozrie, ale pud sebazáchovy zakričal: NIE! Namiesto skúmania neznámeho, sa ešte raz zahľadela na neznámu stránku známeho – na mesto, ktoré sa zdá odtiaľto oveľa menej podstatné. Keď ho sleduje z diaľky, zdá sa jej až smiešne, že je plné ľudí, ktorí sa snažia o nepodstatné veci. Odrazu si uvedomí, že v porovnaní s veľkosťou vesmíru je každý človek rovnako nepodstatný ako zrnko piesku v mori. A iba sa čuduje, o čom tu všetci trepú, a o čo sa vlastne snažia. V diaľke si všimne husté mraky. Vyzerá to, že čoskoro sa rozprší a ona nemá dáždnik. Za slnečného dňa nikomu nenapadne, že by na prechádzku potreboval dáždnik. Dokelu! Musí sa vrátiť. Ešte raz si odfoťí mesto a poberie sa preč.

***